Trends in incidentie, prevalentie en benadering van lage rugpijn zonder uitstraling: Een register-gebaseerde studie met data van Vlaamse huisartsenpraktijken.

Haio: PEETERS Dries , KUL
Promotor: VAES Bert , KUL
Praktijkopleider: BUELENS Bea , DOM Annemie , VANDENBROUCKE Michel

Context: Lage rugpijn is een veel voorkomende klacht in de huisartsenpraktijk en heeft een belangrijke impact op zowel individueel als maatschappelijk niveau.

Onderzoeksvraag: Het onderzoeken van de incidentie en prevalentie van lage rugpijn zonder uitstraling en hun evolutie gedurende een periode van 20 jaar. Bijkomend gingen we ook trends na in de comorbiditeit en symptomatische farmacologische behandeling van patiënten met lage rugpijn zonder uitstraling gedurende dezelfde periode.

Methode: De gegevens kwamen van Intego, een registratie netwerk waar in 2019 454 huisartsen van 86 praktijken aan deelnemen. Gedurende de onderzoeksperiode van 2001 tot en met 2020 waren gegevens van 548 684 unieke patiënten beschikbaar. Prevalentie en Incidentie voor lage rugpijn zonder uitstraling werden berekend per geslacht en per jaar. Trends in leeftijd gestandaardiseerde prevalentie en incidentie van 2001 tot en met 2020 werden geanalyseerd met de joinpoint regressie methode. Hetzelfde model werd gebruikt voor het analyseren van trends in medicatie voorschrijfgedrag voor de behandeling van lage rugpijn zonder uitstraling. Voor het onderzoeken van trends in comorbiditeit werd de Cochran-Armitage test gebruikt.

Resultaten: We stelden een niet significante stijgende trend vast in de incidentie van lage rugpijn zonder uitstraling, en een significante (2.5% tot 6.1% voor mannen (AAPC 4.7, 95% CI 3.5 tot 5.9) en van 3.8% tot 7% voor vrouwen (AAPC 4.2, 95% CI 3.1 tot 5.2)) trend in de prevalentie van lage rugpijn zonder uitstraling in de Vlaamse huisartsenpraktijken in de periode van 2001 tot en met 2020. De prevalentie van comorbide cardiovasculaire en mentale pathologie bij patiënten met lage rugpijn zonder uitstaling vertoonde een stijging gedurende deze periode. Niet-steroïdale anti-inflammatoire geneesmiddelen werden het meest voorgeschreven bij patiënten met lage rugpijn, hoewel we ook een stijgende trend vaststelden in het voorschrijven van opiaten, benzodiazepinen, antidepressiva en anti-epileptica.

Conclusie: Rugpijn is nog steeds een toenemend gezondheidsprobleem dat een omvangrijke uitdaging biedt aan ons gezondheidszorgsysteem. De toenemende prevalentie van levensstijl-gerelateerde pathologie en mentale gezondheidsproblemen bij deze patiënten vraagt om alertheid bij zorgverleners. Daarenboven zijn er educatieve initiatieven nodig om de dagelijkse klinische praktijkvoering meer te laten aansluiten bij de huidige klinische aanbeveling voor de aanpak van lage rugpijn zonder uitstraling.